

RACHEL JOYCE

A Harold Fry valószerűtlen utazása
bestsellerszerzője

MAUREEN FRY
ÉS AZ ÉSZAK
ANGYALA

Tíz évvel ezelőtt Harold Fry egy hatszáz mérföldes sétára indult, hogy megmentse egy barátját. De a történet itt még nem ért véget. Most a feleségének, Maureenak kell elindulnia a saját zarándoklatára. Csak ő fejezheti be az utat, amit a férje kezdett meg.

Maureen és Harold élete elcsendesedett, de amikor kapnak egy északról érkező váratlan üzenetet, az megzavarja nyugalmukat. Maureen ráébred, hogy ezúttal rá vár egy sorsfordító út. De ő nem olyan, mint a jókedélyű, barátságos férje. Néha túl erélyes, majd sebezhető, és nehezen találja meg a közös hangot az emberekkel, ráadásul egyre ismeretlenebb vidékeken jár. Maureennek fogalma sincs, mit fog az út végén találni. Csak azt tudja, hogy oda kell érnie.

Maureen érzelmekkel teli története bemutatja a szeretetet, a veszteséget, és azt is, hogyan lehet feldolgozni a múltat, hogy a jelenünk jobbá válhasson.

Rachel Joyce a Sunday Times munkatársa, és két világsikerű könyv, a Harold Fry valószínűtlen utazása és a Queenie Hennessy szerelmes levelei írója. A Maureen Fry és az Észak Angyala teljessé teszi a trilógiát. Könyveit harminchat nyelvre fordították le. A Harold Fry valószínűtlen utazása bekerült a Commonwealth Book-díj első jelöltjei közé, és film is készült belőle. Az író nő férjével, Paullal és gyermekeikkel Stroud közelében él.

Tudjon meg többet a könyvről:

www.rachel-joyce.co.uk

www.facebook.com/MontBlancValogatás

www.facebook.com/DreamKönyvek

„Rachel Joyce zseniálisan alakítja a legsérültebb és legösszetettebb szereplőket úgy, hogy az olvasót szenvedélyesen érdekelje a sorsuk és megváltásuk. A Maureen Fry és az Észak Angyala hatalmas erejű fináléja a bánatról és a gyógyulásról szóló klasszikus tragédiának.” **Amazon**

„Maureen gyönyörűen és kíméletlenül megrajzolt, ellentmondásos alak, aki egyesíti magában a zsémbes ridegséget a riadt törekenységgel. Az olvasó elégedetten teheti le a könyvet, és úgy érezheti, hogy kicsivel könnyebb lett az élete.” **Publishers Weekly**

„Ez a könyv rövid, ám nagyon különleges: mulatságos, megindító és gyönyörű. Nagyon sokat tud a szeretetről meg a veszteségről, és bizonyosan megvigasztalja azokat, akik ismerik a gyászt.” **Goodreads**

„Csalókán egyszerű történet a szeretetről, a megbocsátásról, a beteljesedésről és a reményről. Nincs más író, aki úgy értené, és olyan együttérzéssel mutatná be az emberi gyarlóságból fakadó lelki erő csodáját, mint Rachel Joyce.” **Barnes&Nobles**

RACHEL JOYCE

MAUREEN FRY
ÉS AZ ÉSZAK
ANGYALA

— részlet —

1.

Téli utazás

TÚL KORÁN VOLT még a madárdalhoz. Harold ott feküdt mellette, és olyan békésnek látszott a mellkasán szépen összetett kezével, hogy Maureen kíváncsi volt, ugyan merre járhat álmában. Bizonyosan nem arra, amerre a felesége; ha ő behunyta a szemét, útjavítást látott. Irgalmas Isten, gondolta. Ez nem jó. Felkelt a vaksötétben, kibújt a hálóingéből, felvette a legjobb kék blúzát, egy kényelmes nadrágot és egy kardigánt.

– Harold! – szólította. – Ébren vagy? – Ám Harold meg se moccan. Maureen felkapta a cipőjét, és hangtalanul becsukta a hálószoba ajtaját. Ha most nem indul el, sose fog.

Odalent bekapcsolta a teáskannát, és amíg felforrt a víz, gumikesztyűt húzott, és letörölt néhány dolgot.

– Maureen – szólt fennhangon, mert ő nem volt őrült. Tudta, mit csinál, még akkor is, ha a keze nem. Ez időhúzás, az bizony. Készített egy termosz instant kávé, két szendvicset, amelyeket fóliába göngyölt, majd írt egy üzenetet Haroldnak.

Aztán írt egy másikat is, hogy „Bögrék!”, meg egy harmadikat, hogy „Szerpenyők!”, és mire feleszmélt, a konyhát elborították a post-it cédulák kicsi rózsaszín vészjelzői. – Maureen – ismételte, és letépdeste az összes üzenetet. – Indulj már! Indulj! – Felakasztotta Harold botját a székre, hogy szem előtt legyen, a táskájába csúsztotta a kávé meg a szendvicseket, belebújt az utcai cipőjébe meg a télikabátjába, felkapta a bőröndjét, és kilépett a gyönyörű kora reggelbe. Tiszta volt a csillagokkal kipontozott égbolt, a hold pedig olyan, mint a körömnek az a fehér cakkja. Egyedül a szomszéd Rexnél égett a villany. És még mindig nem szóltak a madarak.

Még januárhoz képest is hideg volt. A terméskővel burkolt ösvény eljegesedett az éjszaka, Maureenak a korlátba kellett kapaszkodnia. Jégzilánkok voltak a repedésekben a kövek között, az előkertből csak néhány üvegtövis maradt. Maureen bekapcsolta a gyújtást, hogy felmelegítse a kocsit, és lekaparta az ablakokat. A zúzvara érdes volt, akár a dörzspapír, és mindent bevont a szemhatárig. Csúszósan fénylett a Fossebridge utca lámpái alatt, ahol még senki sem járt. Elvégre vasárnap volt. Maureen intett Rex háza felé, ha Rex netán ébren lenne, azután elindult.

A Fore utcán már végigmentek a szóók, rózsaszín szőnyeggel borítva a dombra felvezető utat. Maureen észak felé hajtott, el a könyvesbolt és a többi üzlet mellett, amelyek zárva lesznek hétfőig, de nem nézett rájuk. Rég járt utoljára a főutcán. Mostanában ő és Harold többnyire a neten intézték a dolgaikat, és nem csak a járvány miatt. A csendes üzletsorból hol virrasztólámpákkal megvilágított házsor lett, hol meg sötét

úr, bezárt benzinkúttal valahol a közepén. Elhaladt a krematóriumhoz vezető kanyar mellett, amelyet havonta egyszer meglátogatott, és csak ment tovább. Nem lelkesült fel attól, hogy rálépett az útra, inkább valami megmagyarázhatatlan módon tudta, hogy azt teszi, ami helyes. Haroldnak igaza volt.

– El kell menned, Maureen – mondta. Maureen hosszasan sorolta az indokokat, hogy miért nem mehet, aztán végül ráállt. Felajánlotta, hogy megmutatja Haroldnak, miként használja a mosogatógépet meg a mosógépet, mert a férje időnként belezavarodott a gombokba, és fel is írta az utasításokat egy papírra.

– Biztos vagy benne? – kérdezett rá ismét pár nappal később.
– Valóban úgy gondolod, hogy ezt kell csinálnom?

– Persze, hogy biztos vagyok! – Harold a kertben ült, miközben az asszony az avart gereblyézte. Félregombolta a kabátját, amely balról hosszabb volt, mint jobbról.

– De ki fog gondoskodni rólad?

– Majd én gondoskodom magamról.

– Mi lesz a főzéssel? Enned csak kell.

– Rex majd segít.

– Az nem jó. Rex még nálad is rosszabb szakács.

– Ami persze igaz. Két vén bolond!

Harold ekkor elmosolyodott. Volt valami a mosolya teljességében, amitől Maureen már most hiányolni kezdte, holott még el sem indult. Lehetett Harold akármennyire biztos a dolgában, ő továbbra is kételkedett. Letette a gereblyét, odament a férjéhez, és helyregombolta a kabátot. Harold türelmesen ült, és felnézett rá porcelánkéék szemével. Rajta kívül soha, senki sem nézte így. Maureen megcirógatta Harold haját, ő pedig a fele-

sége arcához emelte az ujjait, magához húzta az asszonyt, és megcsókolta.

– Maureen, addig nem fogod jól érezni magadat, amíg el nem mész – mondta.

– Rendben, akkor megyek. Elmegyek, és senki sem tarthat vissza! Bár ha nem haragszol, nem gyalog. Van szerencsém közölni, hogy a szokványosabb módot választom. Autóval.

Ezen nevettek, mert tudták, hogy Maureen vagányabbnak akar mutatkozni, mint amilyennek érzi magát. Utána visszatért a gereblyezéshez, Harold pedig tovább figyelte az eget. A csönd megtelt a dolgokkal, amelyeket Maureen nem tudott kimondani.

Most hát itt volt, gondolataiban Harolddal, akitől egyre távolabb került. Férje tegnap este kipucolta a strapacipőjét, és szépen leállította a szék mellé, amelyen Maureen ruhái voltak.

– Nem foglak reggel felzavarni – ígérte Maureen, miközben lefeküdtek, és jó éjszakát kívántak egymásnak. Harold szorosan fogta a felesége kezét, amíg el nem aludt. Utána Maureen oda-gurult hozzá, egészen közel, hallgatta férje szívének egyenletes dübögését, megpróbálva átvenni valamennyit a belőle áradó nyugalomból.

Lassan vezetett, holott az övé volt az út. Ha egy kocsi szembejött felkapcsolt fényszórókkal, idejében meglátta, és a kellő ponton lehúzódozott – még intett is udvarias köszönettel –, aztán az út ismét elsötétült, csak a sövény és a fák suhantak el Maureen mellett. Innen áttért egy autópályára, és ez még jobb volt, mert egyenes volt, széles, és még mindig jó üres. Kamionok parkoltak a pihenőhelyeken. Ám Exeterhez közelítve mind

több lett a felbontott szakasz, pontosan úgy, ahogyan Maureen megálmodta, és összezavarták a kanyarok. Már nem az A38-on haladt, hanem kisvárosi utcák és terelőutak miniatűr körforgalmi csomópontokkal tagolt sorozatában. Még húsz percet vezetett így, mire ráeszmélt, hogy egy ideje elfogytak a sárga terelőablák, és ő egy lakótelep szélén áll. Csak blokkházakat és az útburkolat térközeiből sarjadó sovány fácskákat látott. Még mindig sötét volt.

– Hát ez óriási! – mondta. – Csodálatos! – Nem csak saját magához beszélt. Rászokott, hogy úgy pörölgjön a csenddel, mintha az készakarva nehezítené meg a dolgát, és egyre kevésbé tudta megkülönböztetni a szavait a gondolataitól.

Elhaladt újabb lakóházak, miniatűr fácskák, összevissza parkoló autók, korai műszakos kézbesítőkocsik mellett, ám az A38-nak továbbra se volt nyoma. Lekanyarodott egy hosszú bekötőútra, mert utcai lámpák fényes füzérét látta a távolban, de zsákutcába került. Balra szögesdrót kerítés fogott körül egy tágas raktárt, amelynek a kapuja nyitva volt.

Maureen megállt, és előhalászta az autóstérképét, ám fogalma sem volt, hol kezdje a keresést. Bekapcsolta a mobilját, de annak se vette hasznát, és különben is, Harold még aludt. Egy darabig csak ült. Máris összezavarodott. Harold most azt mondaná: „Kérdezz meg valakit”, de hát az Harold. Maureenak épp az volt a célja az autózással, hogy ne kelljen szóba elegyednie olyan emberekkel, akiket nem ismer.

– Oké – mondta határozottan. – Meg tudod te ezt csinálni. – Fogja a térképet, és olyan lesz, mint Harold. Segítséget fog kérni a raktárban.

Kiszállt a kocsiból. Arcát, fülét, de még az orra belsejét is azonnal csípni kezdte a hideg. Ahogy keresztülvágott a parkolón, jobbra-balra felkapcsolódtak a biztonsági lámpák, és majdnem elvakították. Jobbra a főépülettől villany égett egy bódében, de azért óvatosan kellett mennie, kitárt karokkal, nehogy elveszítse az egyensúlyát. Lapos sarkú, velúrbőr cipőt húzott a vezetéshez, olyat, amelyiknek keresztpántja és különleges szöges talpa van; ez alkalmas is a vizes kövezeten, de a fekete jéghez semmi se jó. Kiírások figyelmeztettek, hogy ez itt kutyákkal őrzött terület, Maureen félt is, hogy mindjárt megrohanják. Mikor gyerek volt, a helyi gazda sose kötötte meg a kutyáit. Maureen állá alatt máig látszott az apró sebhely.

Kopogtatott a bódé ablakán. Az éjszakás fiatalember meg se mozdult. A száját eltávtva, a lábait szétvetve, görnyedten ült egy összecsucskható kempingszéken, a bódé falának nyomva turbános fejét. Maureen ismét kopogtatott, valamivel hangosabban, és azt kiáltotta:

– Elnézést!

A fiatalember összerázkódott, megdörgölte a szemét. Úgy hajtogatta ki magát a székből, mintha sose akarna vége lenni. Olyan magas volt, hogy meg kellett görbülnie, amikor az ablakhoz botladozott, és megkésve kapott észbe, hogy fel kell tennie a maszkját. Bozontos barna haja és szakálla volt, a válla araszos, akár egy ökölvívóé, a keze akkora, hogy nehezen boldogult az ablakkilincessel. Félretolta az ablakot, és a fejét oldalra hajtva hunyorgott le Maureenra.

– Beismerem, hogy eltévedtem! Az M5-re próbálok eljutni, de e miatt a sok útjavítás miatt nem a jó helyen tértem le az

A38-ról. – A szándékoltnál hangosabban beszélt az ablak miatt, amelyhez pipiskednie kellett, de azért is, mert szorongott, hogy a fiatalember talán nem érti. Egyébként is utálta bevallani, ha tévedett. Olyan benyomást keltett volna, hogy nem ismeri az utat.

A fiatalember még egy darabig pislogott rá, miközben tőle telhetőleg igyekezett felébredni, aztán megkérdezte:

– Eltévedt?

– Az útkaparók miatt. Általában jól elboldogulok. Általában nincsenek problémáim. Most csak el kell jutnom az M5-re! – Már megint azt csinálja. Már megint kiabál!

A fiatalember otthagya az ablakot, az oldalsó ajtóhoz ment, és kinyitotta. Maureen várt, nem tudta, most mit kellene csinálnia, és izgult azok miatt a kutyák miatt, amíg a fiatalember el nem kiáltotta magát: – Kérem! – Úgyhogy feltette a maszkját, és megkerülte a bódét.

Odabent a bódében a fiatalember még hatalmasabbnak látszott. Maureen feje búbja alig ért a mellkasáig. A fejét oldalra hajtotta, és meggörnyedt, hogy kisebbnek tűnjön. Még a cipője is – szolid, fűzős, magas szárú, fekete darab, az a fajta, amit gyerekekre adnak, hogy javítsák a lábuk formáját – túl sok helyet foglalt el. Kiderült, miért aludt el. Egy ódon hőszűrő narancsszín forróságot ontott az ablak alól, ami olyan volt, mintha nyárson sütnék az embert bokától felfelé. Bárki elaludt volna tőle. Maureen elfojtott egy ásítást.

– Ne kiabálja ki az első idegennek, hogy eltévedt – intette a fiatalember. – Nem biztonságos. Visszaélhetnek velem.

Kifogástalanul beszélt angolul. Épp csak egy csepp devoni tájszólása volt. Na tessék, egy újabb dolog, amelyben Maureen tökéletesen melléfogott.

– Kétlem, hogy az én helyzetemmel bárki is vissza akarna élni.

– Azt sose tudhatja. Sokféle ember van a világon.

– Ebben természetesen igaza van. De most tud segíteni, vagy nem?

– Ja. Oké. Gondolom. – Beütögetett dolgokat a mobiljába, aztán odatartotta Maureen elé, aki nem sokat ért vele. Térkép volt, de parányi. A fiatalember megmutatta, hol áll pillanatnyilag, aztán végigmutogatta, milyen utakon kell mennie, hogy kijusson az M5-re. – Látja?

– Nem – felelte Maureen. – Egyáltalán nem. Nem látom. Nekem ez nem áll össze.

– Miért nem?

– Nem tudom. Csak nem.

– Van szatnavja?

– Van szatnavunk, de én nem használom.

A fiatalember ettől mintha zavarba esett volna, de Maureen nem óhajtotta felvilágosítani. Az volt az igazság, hogy lekapcsolta a műholdas navigációt. Nem bírta elviselni azt a fölényesen útbaigazító, mézes hangot, amely az utolsó percben közölte vele, hogy elnézte a kanyart. Maureen ahhoz a nemzedékhez tartozott, amelynek ifjúságához hozzátartozott a telefon a hall asztalán, és a térkép a kesztyűtartóban. Már a netes vásárlás is idegtépő volt. Húsz citrom kettő helyett, meg a többi ilyesmi.

– Akkor megjegyzi, ha elmondom? – kérdezte a fiatalember.

– Nem hinném.

– Akkor tényleg nem tudom, mit csináljunk. Mit akar, mit tegyek?

– Azt szeretném, ha felolvasná az útmutatásokat a telefonjáról, hogy leírhasam őket egy darab papírra. Akkor annak alapján közlekedhetnék.

– Aha, oké – mondta a fiatalember. Megsimogatta a szakállát, és más vonalba állította a lábát, mintha egészen más testtartás kellene hozzá, hogy a javaslat működőképes legyen. – Érttem. Oké.

Türelmesen elmagyarázta Maureenak, hogy menjen el az út végéig, ott forduljon balra, aztán jobbra, ami a második kijárat lesz a csomópontban, Maureen pedig mindezt leírta a papírra, amelyet a fiatalember egy jegyzetömbből tépett ki. Minden utasításnál szünetet tartott, hogy az asszony pontosan leírhasa. Az eligazítás végeztével Maureenak tizenkét papírja volt, mindegyik megszámozva.

– Azt tudja, hogy utána hova megy?

– Igen. – Maureen megmutatta a térképen.

– Az nagyon hosszú út.

– Tudom.

– Legalább élvezheti a környezetváltozást.

– Nem a környezetváltozás miatt megyek. Egyszerűen oda akarok menni.

– Azt tudja, merre kell mennie az M5 után?

– Igen.

– A kijáratok számát ismeri?

– Azt hiszem.

A fiatalember egy darabig csak nézte, de nem szólt. Maureenak az a sejtelme támadt, hogy nem hisz neki. Majd azt kérdezte:

– Miért nem írja le azokat is? Nyilván nem akar eltévedni egy sztrádán.

A szeméhez emelte a mobilját, kissé hunyorított, majd lassan felolvasta a kijáratokat, amelyekre az asszonynak szüksége volt, meg azt is elmagyarázta, hogy a sztrádáról lejövet merre kell menni. Egyáltalán nem volt ingerült a hangja, legfeljebb aggodalmas, hogy rosszul mond valamit, és félrevezeti Maurent. Úgy csóválta a fejét, mint aki nem hiszi, hogy ez az asszony képes lesz magától elvezetni olyan messzire.

– Jó hosszú út az – hajtogatta.

– Köszönöm – mondta Maureen, mihelyt a fiatalember végzett az írással. – És ne haragudjon, hogy felvertem.

– Semmi gáz. Nem is lett volna szabad elaludnom.

Maureen úgy vélte, hogy mosolyoghat a maszk alatt, így hát ő is elmosolyodott.

– Nagyon kedves volt hozzám – mondta.

– He? – A fiatalember a zsebébe süllyesztette a kezét, és elfordult, hogy kibámuljon az ablakon. Maureen még mindig a bódé egyik oldalán állt, a fiatalember meg a másikon, de a tükrképük megtapadt a kinti sötétségen, mintha fóliából vágták volna ki őket, a hatalmas férfit, és a kicsi, nett asszonyt a fehér bubifrizurájával. – Többnyire nem hívnak annak.

Úgy jött, mint a villámcsapás. Erre az őszinteségre Maureen nem számított. Szerette volna, ha mondhatna valamit, amitől a fiatalember jobban érzi magát – szeretett volna olyan ember

lenni, ha másért nem, hát azért, hogy visszaülhessen a kocsijába, elhajthasson a kapott utasításokat követve, és ne kelljen azt éreznie, hogy leszerepelt. De nem tehetette. Nem találta a jósnak azt a futó pillanatát. Az emberek azt képzelik, hogy elérhetnek egymáshoz, pedig ez nem igaz. Senki sem érti meg a másik bánatát vagy örömét. Az ember egyáltalán nem átlátszó.

Maureen csücsörített. A fiatalember szomorúan bámult a sötétben valamit vagy a semmit. A csend csak nyúlt és nyúlt. Az asszony a padlóra nézett, és ismét megtekintette a fekete száras cipőt. Olyan lelkiismeretes cipő volt. Olyasvalakié, aki komolyan igyekszik.

– Hát – szólalt meg a fiatalember –, azt hiszem, így már oké lesz.

– Igen – felelte Maureen.

– Mi a neve?

– Mrs. Fry.

– Én Lenny vagyok.

– Minden jót, Lenny.

– Örültem az ismeretségnek, Mrs. Fry. Csak ne kiabálja ki az embereknek, hogy eltévedt. És óvatosan vezessen. Hideg van odakint.

– A fiunkat akarom látni – felelte az asszony. Azzal elindult, beült az autóba, és leírt egy hajtűkanyart, hogy visszatérjen az útra.

2.

A világ vendége

TÍZ ÉVVEL EZELŐTT Harold világgá ment Maureen nélkül. Eredetileg azért indult el, hogy bedobjon egy levelet haldokló barátjának, Queenie-nek, de hirtelen felbuzdulással úgy döntött, hogy inkább legyalogolja a 627 mérföldet. Sok mindenkivel találkozott út közben. Odaadta másnak a pénztárcáját, és az ég alatt hált. Történetét még a sajtó is felkapta, amely rövid időre híressé tette. Az otthon hagyott Maureen ugyancsak útnak indult, de az ő utazása nem az a fajta volt, amelyről az emberek beszélnek, vagy ahonnan képeslapokat küldözgetnek haza, mert ő *otthon* maradt. Az egésznek ez volt a lényege. Harold végigment Anglián, hogy megmentsen egy nőt, akivel valamikor együtt dolgozott, miközben Maureen a konyhai lefolyót takarította. És miután kitakarította a lefolyót, felment az emeletre, és bútorfényel rajzolt köröket Harold szobájának berendezésére. Próbálta magát teljesen lefoglalni, pedig már egyetlen teendője sem volt. Kimosott már kimosott dolgokat, hátha talál bennük